

STAVEBNÍ DENÍK

A piece of white paper is torn and curled on the right side, revealing a yellowed, aged page underneath. On the yellowed page, a faint drawing of a smiley face is visible. The background of the cover is a grid pattern with a mottled, aged appearance.

Marie Brona

STAVEBNÍ DENÍK

Marie Brona

Zvedl oči k obloze, oběma rukama podepřel záda v kříži, která se snažil protáhnout.

„No, ty starej vole, makáš jak úkolem,“ pousmál se a sám nad sebou kroutil hlavou. Prací se snažil zahnat důchodové chmury.

Věděl dobře, že ho v práci déle nenechají. Byl vděčný za čtyři měsíce, s kterými přeluhoval a dokončil kalendářní rok. Ale od nového roku byl doma. Byl z něj důchodce, ač se tak necítil.

Posadil se na terasu a natáhl ruku pro láhev piva, otevřel a s obrovskou chutí polykal vychlazený ležák. Ústa si otřel hřbetem ruky a sám pro sebe spustil:

„Tak to vidíš, Dášo, jak tys to nenáviděla, když jsem takhle lemtal pivo a nikdy jsi nepochopila, že tak chutná nejvíc, přímo z láhve. Víš, že se mi po tom tvém lamentování docela stejská?“

Zamyslel se. Opřel si záda a nohy natáhl na protější židli. Uvědomoval si, že se mu trochu zastesklo po nedávno zemřelé manželce.

Opět si nahnul a polykal.

Kdepak ženská, copak ta může pochopit, že pivo se musí vychutnat?

Přivřenýma očima se díval k obloze.

„No jo, komu asi nadáváš tam nahoře?“ usmál se. „Jo, ať to taky schytá někdo jinej. Jojo, svatej Petře, každěj chvílku tahá pilku. Tak si to s ní užijte,“ zvedl láhev proti obloze.

Z rozjímání o nebeském pobytu ho vyrušil vyzvánějící mobil.

Zalovil v kapse vesty a jemně se usmál.

„No, slyším tě. Ahoj,“ zdravil svého syna Martina.

„Ahoj tati. Jak je? Doufám, že to s prací nepřeháníš?“ vyzvídal.

„Ne, neboj. Vždyť je skoro všechno hotový. Přesně podle toho, jak jsme se domluvili. Nechal jsem tu jenom několik kusů nábytku, bylo by to tady přecpaný, úplně zbytečně. Milan mi pomohl, a tak je většina pořezaná a připravená na zátop.“

„No tedy, to koukám. To jste sebou hodili,“ chválil je Martin.

„A na co budeme čekat? Až přivezeš nábytek? Kam by se to honem dávalo?“ vysvětloval svůj akční přístup.

„Já vím, tati, to ti chválím a ještě jednou děkuju. Vždyť nebyť tebe, tak nevím,“ snažil se dokončit větu, ale vložil se do ní táta.

„Už toho nech. Přece nebudu v tak velkém bytě sám, a navíc se brzy rozrostete a k tomu je třeba místo. Tak nebudu na chatě jenom na víkendy, ale nafurt, no. Alespoň ušetřím za benzín do Prahy,“ začal se smát a hned pokračoval:

„Říkal Milan, že se tu i zima přežít dá, a navíc je rád, že tu nebude sám. Koneckonců, taky jsem rád, že tu nejsem sám, že je s kým popovídat a tak.“

„To je dobře, tati. Takže zítra se tam objevíme s nábytkem a dalším vybavením.“

„Už se nemůžeme dočkat. Milan se těší, že mi pomůže.“

„To je moc hodnej. Pozdravuj ho. A ještě, tati, stěhuju ti knihovnu. Mezi knížkama je dost sešitů a taky stavební deníky. To chceš taky přivést?“

„Hele, já nevím. Ale asi jo. Když jsem si to tam schovával, asi k tomu byl důvod. To ještě uvezete.“

„Jasně. Já jen myslel, aby se to zbytečně nepřeváželo.“

„Jo, jo. Tak zejtra. Už se těším. Měj se dobře, ahoj.“

„Ahoj. A ještě jednou, dík,“ rozloučil se s tátou.

„Bodejť bys neděkoval. Ale co, alespoň toho velkého kvartýru někdo užije,“ dodával a uklízel do kapsy telefon. Pomalu vstal a opět se protahoval.

„No, Fanouši, tos to nějak přepísk,“ mluvil tiše, ale jeho projev připomínal pokárání. „Co budeš dělat zejtra, přivezou ti sem plno krámů a ty budeš odbytej. Ne, ne, dneska už žádná práce. Půjdeš se hezky projít a pomalu si protáhneš kostru,“ přikázal si a postupně pozavíral všechna okna.

Volným tempem vyrazil pěšinou, která zkracovala cestu k Milanově chatě.

Slunce se mu opíralo do zad a chvílemi měl pocit, že nehřeje, ale pálí.

Už z dálky viděl Milana. V polosedu, ruce založené za hlavou a obličej mířící přímo do rozzářeného slunce. Sotva přišel blíž, neodpustil si poznámku:

„Jen to nepřeháněj, jinak budeš mít nos jako žárovku.“

Milan se k němu otočil a přimhouřil oči.

„Tak ať. Potřebuju se prohřát, je to moc příjemný. Konečně po dlouhý době pořádně vyhřátej den.“

„To máš pravdu, je nádherně. Jaro je v plný síle,“ začal se usmívat a hned dodal:

„Ale já už ne, já jsem pro dnešek hotovej.“

„To víš, nejsi zvyklej něco dělat, ale neboj, tady se zocelíš,“ odpovídal se smíchem Milan a pomalu se rovnal. „Tak pojď, sedni si, ať mi nevyneseš spaní.“

„Já ti nevím, chtěl jsem se projít, abych si trochu porovnal tělo.“

„Jak chceš. Až půjdeš zpátky, tak zajdi. Dáme si něco dobrýho,“ s významným pohledem doplňoval Milan.

„No, tak ti nevím, jak daleko dojdu, když se tu něco chystá,“ mnul si bradu.

„Ne, ne, jen jdi, ještě to není hotový.“

„Dobrá,“ rozloučil se s Milanem a rozvážným krokem odcházel k řece.

Rozhodl se dojít až k vyhlídce, kde se usadil na lavičku.

Přiznal si, že ho bolí nohy a ani neví, jak bude zvládat zítřejší stěhování. Přivezou mu několik kusů nábytku, který je mu nejbližší, a taky knížky. Věděl, že ke svým milovaným autorům se bude určitě vracet. Uvědomoval si, že neví a nezná, nedokáže si představit, že tu bude trávit každý den. Ví jen jedno, není to dovolená. Je to napořád.

Nohy si natáhl kupředu a ruce založil do týla. Cítil únavu a přemýšlel o stavu těla ve věku takřka pozdním. Uvědomoval si, že kromě únavy to s ním není až tak zlé. Kdyby nepotřeboval tetanovku, zřejmě by k doktorovi nešel.

Ten ho řádně proklepl, ale ničeho závažného se nedobral.

Pousmál se, vzpomněl si na jadrná slova plynoucí z úst lékaře:

„Tedy, chlape, do další životní etapy máte slušně nastartováno.“

Další etapa, napadlo ho. Jaká vlastně bude? Sám neví a musí si zvykat na trochu jiný styl.

Znovu se pousmál, vzpomněl si na kamaráda, který mu vesele radil:

„Fanouši, ty budeš na chatě a sám. Co já bych za to dal. Můžeš si tam přivést nějakou babu a náramně si to užívat. No, nebuď hloupej a začni hned. Škoda každýho dne, kdy si pořádně nešoupeš.“

Smál se na celé kolo.

„Jo, to víš,“ odpovídal tiše. „Na mě totiž všechny čekají.“

Přes svoji pochybovačnou odpověď vpustil myšlenky na svoje kamarádky a dobré známe, které by snad ještě chtěly poznat něco málo sexu a užít si.

Aniž by chtěl, opět se začal usmívat při vzpomínce na několik epizod, kdy takzvaně skočil za oj a kořenil si život.

„Kdepak jste, holky moje?“ povzdechl si a se stálým úsměvem vstával z lavičky.

Cestou zpátky hodnotil jednotlivé kamarádky, lehce se usmíval a představoval si, že se s nimi prochází. Myšlenky mu ulpěly na Heleně. Měla v sobě něco, co zvedá a nejenom ze židle.

Čím víc na ni myslel, tím víc se s ní chtěl potkat. Přistihl se, že na ni má obrovskou chuť. V duchu si odsouhlasil večerní telefonát. Jo, zkusí jí zavolat.

„Doufám, že má pořád stejný číslo,“ řekl tiše a pomalu odcházel.

Dokud nedorazil k Milanově chatě, myslel jenom na Helenu. *Ty potvoro, ty mi dáváš zabrat.* Usmíval se.

„Tak jak je?“ obrátil se k němu Milan.

„Dobrý,“ pousmál se.

„To je vidět, procházka ti prospěla, dokonce se usmíváš,“ ohodnotil ho Milan a odcházel k udírně. „A to ještě nevíš, co jsem připravil.“

„To bude něco dobrýho. No jo, už to vidím. To je paráda.“

Rozplýval se nad klobásami, které Milan nechal ohřát v udírně.

„Budou tak akorát. Tys to měl vypočítaný, ne?“ poznamenal Milan s úsměvem.

„Vypadá to tak. Asi mě řídí chuťový buňky,“ dodal a s úsměvem si pomyslel: *Jen kdybys věděl, jaký buňky mě nabudily.*

Usadil se v pohodlné židli a upil ze sklenice nabízeného piva.

„Tak, spláchni prach a už se to nese,“ vyzval ho Milan k ochutnání horkých klobás.

„Člověče, máš to dobrý. Nějak mi vyhládlo a tohle, to mi káplo do noty,“ pochvaloval si a po chvíli doplnil: „Hele, zejtra si dáme něco dobrýho zase u mě, jo?“

„Jo, s tím se počítá,“ smál se Milan a hned dodával: „Až ti to sem zejtra přivezou, přijdu ti pomoci, počítej s tím. Já to ohlídám, vždyť tam k tobě vidím.“

„Tak teprve teď poznávám, co to je mít dobrýho kamaráda a souseda v jednom. Díky, Milane.“

Dlouho si povídali o všem, co život přinesl a snad ještě přinese.

„Jestlipak víš, že už jsi třetí, kdo se sem na důchod přistěhoval?“

„To tedy nevím,“ odpovídal po pravdě.

„Jo, ještě Láďa Souček.“

„Vždyť jsem ho tu neviděl. Kde je?“ vyzvídal.

„Kurýruje si klouby v lázních. Je v Bechyni, vždyť to je kousek, to bysme ho mohli dojet navštívit,“ navrhoval Milan.

„To je dobrej nápad. Alespoň ho zkontrolujeme, jestli tam nezlobí a neprohání baby,“ souhlasil se smíchem.

„Člověče, vídal jsem ho tady s nějakou, ale asi to nebylo k tomu. Ani ji neukázal, tak ti nedokážu říct, jaká byla,“ vysvětloval Milan.

„Vždyť ještě není tak starej, tak co by si nenašel babu. Hele, taky mám občas takovej úlet, že bych si nějakou našel. Ale pak si vzpomenu na tu Itálii s Dášou a zase si říkám, že je dobrý mít klid.“

„Ale chutě, ty jsou, vid’,“ mrkal na něho Milan.

„No, ani nemluv,“ zvedal obočí, „zvlášť když si vzpomenu na ty holky, co měly správně rozpálenej klín... ani usnout nemůžu,“ rozesmál se.

„A jo. To ona se tu brzy nějaká objeví. Ty to tady jako poustevník dlouho nevydržíš. Že se nepletu?“ zadíval se na něho Milan tázavě a zkoumavě.

„Hele, to jsou váhy. Pořád nevím, jestli mám něco podniknout, nebo ne. Abych něco nezačal a pak těžko odrážel nechtěnou ofenzívu. Ženský jsou vždycky nevyzpytatelný.“

„Jo, to máš recht. Všechno má svoje,“ usmíval se a v jeho očích se zrcadlila chuť říct ještě něco víc.

„Že ty mi chceš ještě něco říct?“ vychrlil na Milana.

„No,“ usmál se. „Jo, tak jo. Taky tady mám takový potěšení, vedle v Záhoří.“

„Cože? Jak to, že to nevím?“

„Copak ti musím všechno hlásit?“ široce se usmál a rozpačitě mnul bradu.

„Ale jo, to je přece dobře,“ přimhouřil oči, nevydržel a zeptal se přímo. „A znám ji?“

„To víš, že ji znáš. Taky jste si od ní kupovali vajíčka. No... a mně dala trochu víc,“ usmíval se.

„I ty lupínku. Takže Anežka Rybářů,“ pokýval hlavou. „No, vždyť ona už je taky dlouho sama.“

„Jo, ten její tam je,“ podíval se k nebi, „no, čtyři roky.“

„Ona už je taky v důchodu?“

„Jo, je, jenom pomáhá synovi v hospodářství, ale jenom kvete,“ rozplýval se Milan.

„Asi ji dobře udržuješ, to se pozná,“ nevycházel z úsměvu.

„Jo, hochu, snažím se a snad se mi to i daří,“ chválil se Milan.

„Tak to tě nesmím zdržovat. Určitě za ní vyrazíš.“

„Jo, za chvíli. Hodím se do gala a půjdu,“ přiznával se Milan.

Slunce se schovalo za koruny stromů, ale vzduch byl stále příjemně vlahý.

Rozloučil se s Milanem a s lišáckým úsměvem mu popřál hezký večer.

„Tak holka, jestlipak se mi ozveš?“ promluvil do večerního ticha a nedočkavě vyčkával, jestli mu Helena vezme hovor.

Trochu rozmrzele zamáčknul volání.

„Třeba nemá čas a taky třeba nemůže,“ omlouval Helenu.

Nedokázal skrýt rozmrzelost nad Heleniným mlčením. Celé odpoledne věřil, že s Helenou bude mluvit.

„No tak, Fanouši, když už tě holky nechtějí, ukaž se, jestli máš nějaký znalosti,“ poznamenal a usedl ke stolu, kde začal luštit křížovku. Vypisoval jedno políčko za druhým a s úspěšným vyplněním tajenky se mu vracela lepší nálada.

Večerní ticho roztrhlo vyzvánění mobilu.

„Není možná, Helenka,“ rozplýval se nad mobilem.

„Ano, Hakl, slyším,“ představil se.

„Ahoj Samíčku. Copak se děje, že mě sháníš?“ zašveholila Helena.

„Zdravím tě, Helo, neděje se celkem nic,“ odkašlal si a hned pokračoval:

„Vlastně děje. Řeknu ti to rovnou. Chtěl bych tě zase vidět. Myslíš, že to je možný?“

„A hele, ty sis na mě vzpomněl. A co tomu řekne tvoje Dáša?“ odpovídala pichlavou otázkou.

„Myslím si, že nic. Ona už je osm měsíců po smrti, víš.“

„Promiň, to jsem nechtěla. Omlouvám se, vůbec jsem to nevěděla.“

„Ne, neomlouvej se, vědět jsi to nemohla, kdo by ti to řekl? Nebo si myslíš, že jsem měl všem kamarádkám poslat oznámení o tom, že jsem volnej jako pták, že snad, kdybyste měla některá zájem, že by to šlo?“ reagoval se špetkou popudlivosti.

„To jsi mohl dát vědět, Samíčku.“

„Snad ještě není pozdě, když ti to říkám až teď. A vůbec, jak se máš, povídej,“ vyzvídal.

„No, snad dobře. Práci pořád mám, snad to vydrží, než půjdu do důchodu. Děti i vnoučata jsou zdraví,“ smála se do telefonu a pokračovala ve vyprávění o práci a jejich společném známém.

Poslouchal ji a hlavou mu šla myšlenka: *Ještě pořád mi říká Samíčku. Vždycky říkala, že jsem pořádněj samec a stále mě za něj považuje.* Potěšilo ho to a nálada se mu zvedla o sto procent.

„Tak co myslíš? Můžeme se vidět?“ ptal se odhodlaně.

„Já myslím, že určitě. Řekni kdy?“ souhlasila.

„Víš, já už jsem důchodce, tudíž mám dost času. Ty si musíš určit, kdy ti to vyhovuje. Zajdeme na oběd a popovídáme.“

„Tak to chvíličky počkej, najdu si diář.“

„Tak hledej, hledej. Nemůžu se tě dočkat,“ poznamenal.

„Co říkáš čtvrtku? Mám od rána nějaký seminář, ale v poledne už budu volná.“

„Jo, určitě. Ještě ti dám vědět, kde se sejdem. Zvu tě na oběd, tak ne abys přišla najedená,“ vysvětloval natěšeně.

„Neboj, zařídím se podle toho,“ uklidňovala ho.

Po chvíli se s Helenou rozloučil. Spokojeně se protáhl, zdvihl ruce a vítězoslavně zvolal: „Jo, pojedu za Helenou!“

Byl unavený, ale přesto nemohl usnout. Převaloval se a v hlavě měl jen Helenu a její příslib.

„Za tejdén tě stisknu v náruči,“ tetelil se štěstím.

Přemýšlel, kam ji vezme na oběd. Nemohl se dočkat.

Ráno vstával s jedinou myšlenkou. Probudit se vedle Heleny a prožít si s ní krásné ráno.

„No jo, Helenko, chceme tě oba,“ podíval se se zalíbením pod deku. Pousmál se a spokojeně kýval hlavou. „Holka, už abys tu byla.“

Natáhl se a ruce založil pod hlavu. Díval se do dřevěného stropu, představoval si milostné hrátky, Helenu plnou vášně, tak jak si ji uchoval v paměti.

Veškerým jeho konáním se prolínala myšlenka na Helenu.

Krátce před polednem uslyšel přijíždět auto. Podíval se z okna a viděl dodávku, která se pomalu blížila k chatě.

Tak už jsou tady. Vyšel vstříc přijíždějící návštěvě.

„Vítám tě, Martine,“ zdravil syna.

„Nazdar tati,“ objímal otce Martin.

„Dobrý den,“ podával ruku Martinův kamarád Jarda.

„To jste tu brzy. Ani jsem nečekal, že tu budete během dopoledne.“

„Vyrazili jsme brzy, je hezky a pátek. Na silnicích bude rušno,“ vysvětloval Martin.

Sotva začali skládat nábytek, objevil se Milan.

„Nazdar chlapi. Jdu pomoci, ale vidím, že je vás tu dost.“

„Dobrý den,“ odpovídali na pozdrav Martin s Jadou.

Během krátké doby měli vyloženo.

„Tak pojď,“ zavolal Martin k Jardovi, „vezmeme tu pračku.“

„Na co pračku, vždyť tu jedna je,“ ptal se udiveně.

„Na co je asi pračka? Přece na praní prádla,“ smál se Milan.

„No jo, táto, jenomže ta stará pere v únoru a ve středu, zkrátka už na ni není spoleh. Tak jsme se s Pavlou domluvili a koupili novou. Obsluha je jednoduchá. Máš k tomu manuál.“

Martin s Jadou odnášeli pračku a smáli se na celé kolo.

„Snad ani nebudu řešit, čemu se ti dva pitomci smějou. Určitě mně.“

„Nebud' domýšlivej. Hele, když budeš chtít, tu pračku ti zapojím. Znáš to, vážně. Přece nebudeme volat technika,“ usměřňoval ho Milan.

„Tak to беру. Budu moc rád, když mi pomůžeš.“

„Tati, tady máš nějaký proviant. Pavla ti napekla a navařila,“ usmál se Martin a ukazoval na přepravky s jídlem.

„Ta se zbláznila. Kdo to bude jíst?“

„Přece ty.“

„Tak to ne,“ ohradil se a dodal: „Hned dávám vodu na kafe. Dáte si všichni, že se nepletu?“ obracel se za chůze a spěchal do chaty.

„Tak co táta?“ otočil se k Milanovi Martin.

„Bude to dobrý. Jsem přesvědčenější, že to tady zvládne. Je jaro, celý krásný období je před námi. Než přijde podzim, nebude se mu nikam chtít.“

„Myslel jsem, aby tady nezapšknul. Víte, jak to myslím, aby se tu necítil odstrčenější a nebyl nevrlejší,“ objasňoval svoje obavy Martin.

„Neboj, bude v pohodě. Věř mi,“ ujišťoval ho Milan.

„On to nebude takovej fofr, znám tátu,“ pokýval hlavou a hned dodal: „Ale díky, že tu jste. Jste pro něho oporou, vím to,“ plácal Milana přátelsky po rameni.

„I nech,“ usmál se Milan. „Vždyť se známe léta.“

„Tak kde očumujete? Dáte si kafe všichni? A jaký?“

Zanedlouho seděli všichni na terase a v poklidu si povídali.

„Hele, Fanouši, koukám na ty knížky, ty tu chceš číst? Myslíš, že na to budeš mít čas?“ obrátil se na něj s otázkou Milan.

„Myslím si, že jo, večery budou dlouhé. A zima...“ rozhodil rukama. „O zimě ještě nic nevím, nevím, jak to tady chodí, ale určitě bude dlouhá.“

„Táto, nestraš se zimou. Je jaro a v plný síle. Tak si ho užívej,“ káral tátu Martin.

„I to víš, že jo. Neměj obavy,“ podíval se zpříma na Martina.

V duchu aklimatizace na nový domov se nesl další hovor.

Po hodině zůstali s Milanem sami. Martin spěchal zpátky do Prahy a tátovi se omlouval, že mu nemůže pomoci se zbytkem stěhování.

„Tedy, řeknu ti, Fanouši, máš hodnýho kluka,“ usuzoval Milan.

„Jo, snad jo. Hlavně, aby mu to vydrželo,“ pousmál se.

„I to víš, že jo. To už má v sobě. A jestli ta jeho je taky taková, tak není co řešit.“

„Jo, myslím, že je. Nedá se to srovnat s tou první. To ti bylo pometlo, no škoda mluvit. Teď už je spokojenej a čekají dítě.“

„No vida, tak budeš dědkem. Ale to už jsi, nebo se pletu?“ uvažoval Milan.

„Ne, nepleteš se. Dana má dva kluky. To bude veselo, až přijedou,“ zamyslel se a začal se usmívat.

„No vidíš. U nás, nebejt Andrejky, tak jsem bez vnoučat. Ta to jistí, má tři a samý holky,“ pokýval hlavou a hned pokračoval: „A David s tou svojí, ty jsou úplně posedlí. Ale ne dětmi, pořád řeší postavení a postupy ve firmě, tam se asi nedočkám. Už jsem asi starej, ale tohle vážně nechápu,“ postěžoval si Milan a rozhlížel se kolem. „Dneska se žije nějak divně. Připadá mi, že ty mladý jdou jenom po kariéře. Ani šukat snad nemusejí. Chápeš to?“ kroutil hlavou. „To my jsme byli jiný kabrňáci, vid', Fanouši. Co byli, snad ještě jsme,“ smál se.

„Na olympiádu to už nebude,“ pokýval hlavou a zaťukal do stolu. „Ale zaplaťbůh, že to funguje, alespoň tak. Hele, to ona ti Anežka zvedá tlak, vid'?“

„To víš. A nejenom tlak. Jo, hochu, kdepak Anežka,“ zasníl se Milan a po chvílce pokračoval. „To člověk žasne, co má v sobě energie

a lásky. Když vidím, jak rozdává svoji lásku rodině a pak obrovské kus schová i pro mě. Je to nádherný.“

Ještě chvíli byl zticha, přemýšlel o vztahu Milana s Anežkou. Rozhodně mu to přál, ale najednou cítil, že chce také něco podobného. Také si přál mít vedle sebe někoho, kdo mu rozumí a kdo dokáže zahřát nejenom tělo. Přemýšlel o Heleně, jestli bude v takové pohodě. Věděl dobře, že Helena je dáma. Pěkná ženská se vším, co k ní patří, ale to asi bude všechno.

„Hele, Milane,“ zadíval se na něho zpříma. „S Evou to bylo jiný? Co mezi vámi bylo, že jste se rozvedli?“

„Co by bylo... Dneska ti to řeknu v klidu a pohodě. Kotrmelec bych neudělal, jaký jsem měl parohy, proto jsme se rozvedli. Taky jsem říkal, že už žádnou ženskou nechci ani vidět,“ usmál se. „No vidíš. A víš, co se říká o odříkaném chlebu. Dneska chci opravdu ten největší krajíc a na nic nečekat. Chci si užít každého dne.“

„To tedy koukám, ty kozle starej. Ty ses zamiloval. Ale, prosím tě, neber to nějak ve zlým. Přeju ti to. Fakt přeju.“

„Jo, jsem zamilovanej. To přiznávám a taky to je trochu jiný,“ odmlčel se. „Vždyť já jsem taky jinej, zkrátka nejsme žádný mladý blázni. Ale je to moc hezký,“ pochvaloval si Milan.

„Teď mi došlo, že nemám vajíčka, budu si pro ně muset dojít,“ začal se smát.

„Jo, pro vajíčka? Tak pro vajíčka půjdeme spolu. Znáš tě.“

„Ale, ale. Já jen, že bych rád viděl, jak se jí daří. Vážně.“

„Tak jo, jestli chceš, můžeme tam navečer zajít,“ usmál se Milan. „Pro vajíčka, přece,“ dodal.

V podvečer seděl s Milanem v útulné kuchyni Rybářova statku. Na stole byla nakrojená bábovka a šálky s příjemně vonící kávou.

„Tak vy jste taky nakonec zakotvil na chatě. A máte recht, co v Praze. Tady je klid, jenom si tady člověk musí zvyknout na jiný rytmus žití,“ usmála se Anežka a do náruče zvedala nejmladší vnuče.

„Máte pravdu, když se člověk octne v důchodu, je to úplně jiný stav. Najednou se zdá, že máte moře času. Dneska už vím, že si to stejně musí člověk zorganizovat. Nechce se mi zbytek života nějak proflákat,“ rozhovořil se a míchal horkou kávu.

„Vždyť jste pořád jura, žádný chudák důchodce. Vy se nám tu brzy porozhlídnete po nějaký ženský,“ smála se Anežka a hned dodávala směrem k svému vnučkovi. „Vid', Išku, pánovi to kouká z očí.“

„Jak že se jmenuje?“

„Jako ty, Fanouši, ale ségry mu říkají Išek, ne František, vid',“ vysvětlil Milan a natahoval ruce k malému Iškovi.

„Tu máš, jen si ho pochovej, rozevu,“ zasmála se Anežka.

„Tak vidím, že tu fungujete jako rodina, a to je moc hezký,“ poznamenal.

„Co by ne,“ obrátila se k němu Anežka. „Lidi k sobě mají mít blízko.“

„A když k sobě mají ještě o kousek blíž, je to ještě hezčí, vid'?“ přisadil si Milan.

„Jo, lhala bych, kdybych řekla, že ne. Proč bych se chovala jako puritán, jsme tu jenom jednou,“ vysvětlovala Anežka a vracela se ke stolu s talířem nakrájené tlačenky. „Nabídněte si, je čerstvá,“ pobízela.

„No tedy, to neodmítnu,“ poznamenal a po chvílce v něm zmizel plátek tlačanky. „Řeknu vám, je výborná. Kde ji kupujete?“

„U Janíčků v Boru. Oni taky hospodaří, ale dělají jenom vepřový a jejich snacha má obchod a tam prodávají veškerý zabijačkový zboží,“ usmála se. „A taky výborný uzený, to mají v pátek. Den předtím, tedy ve čtvrtek, prodávají tu zabijačku.“

„Jen co dojím zásoby od snachy, vyrazím k nim na nákup,“ přikývl.

„Tak to máte hodnou snachu, když se o vás takhle stará, vidíte?“ poznamenala Anežka.

„Myslím si, že jo. Martin je s ní spokojenej a já... No já vlastně taky.“

„A ještě ses nepochlubil, že budeš dědkem,“ vmísil se do hovoru Milan.

„Vážně? No to je moc hezký. A kdy?“ vyptávala se Anežka.

„Už brzy. Za měsíc,“ usmíval se.

„Jéje, to je hezká zpráva, vid' Išku,“ pohladila malého vnuka. „Třeba se ti narodí nevěsta,“ smála se.

„To by bylo! A hned by z nás byli příbuzní,“ usmál se. „Vid', Milane.“

„Kdo ví, třeba se toho dožijeme.“

Po hodině příjemného rozhovoru se rozloučil.

„Tak, děti. Nechám vás tu o samotě, abyste se užili,“ významně pomrkával.

„To je od tebe šlechetný,“ usmíval se Milan.

„Paní Anežko, přeju vám dobrou noc.“

„I vám, Františku. A děkujeme za návštěvu,“ loučila se s ním.

Odcházel a v duši měl příjemný a teplý pocit lidské blízkosti a lásky.

„Hergot. Má to ale kliku,“ pronesl tiše při odemykání dveří u chaty.

„Neboj, Fanouši,“ konejšil se. „Třeba se taky budeš mít takhle dobře.“

Usínal s myšlenkou na Helenu. Těšil se na ni a přál si, aby za ním přijela na chatu.

Víkend přinesl deštivé, ale přesto teplé počasí.

„Tak Fanouši, jdu ti na tu pračku,“ ozval se mezi dveřmi Milan.

„Zdravím tě!“

„Hele, nejdřív vyhodíme starou a hned tam usadíme tu novou pradelku.“

„Teď mě napadá, že jsem tu starou měl dát rovnou Martinovi, aby ji odvezl do šrotu. Kam ji honem dám, bude tady překážet,“ uvažoval.

„I nebude. Příští sobotu pořádají místní hasiči sběr. Naložíme ji na káru a odvezeme.“

„Tak to bude dobře. Máš to promyšlený,“ usmíval se.

„To víš,“ postavil se Milan a přimhouřil oči. „Včera jsem se to dověděl u Anežky, tak mě napadlo, že tam tu tvoji pračku dáme.“

Po chvíli, kdy vystěhovali starou a připojili novou pračku, seděli v pokoji, jehož část byla vyplněna knihami.

„No vidíš, prší, tak můžeš rovnat knihovnu. Řeknu ti, máš toho požehnaně.“

„Máš pravdu, snad jsem měl Martina poslechnout a nevozit to sem. Jenomže to musím přebrat.“

Z hovoru je vyrušil Milanův mobil.

„Tak vidíš, jede mi sem návštěva. Bratranec s manželkou byli courat po památkách a protože prší, vzpomněli si, že tu mají příbuzného. Jdu jim připravit něco k jídlu.“

Milan se pomalu zvedal a odcházel. Ve dveřích zastavil a obrátil se k němu. „Hřmí a obloha je jako černej ranec. Tak to bude do až večera. Tak se měj.“

Zdravil a odcházel do hustého deště.

František dlouze prohlížel obrovské množství knížek.

„Nejsem to já vůl? Je mi líto vyhodit knížky a teď z toho budu mít národní knihovnu.“

Ulevil si a začal se probírat jednotlivými svazky.

„Ha, stavební deníky,“ vylovil léty ošuntělý sešit. „Proč jsem si ho uklízel?“ přemýšlel nahlas a začal listovat.

Ve chvílce se začal usmívat a posadil se do křesla.

„No jo, už je to léta, hm,“ obracel jednotlivé stránky. Vstal a odcházel do kuchyně. „Tak na tohle si dám kafe, víš, Jiříku,“ poznamenal k autorovi textu v deníku.

„Rekonstrukce elektroinstalace, Státní zámek Žleby.“ Nadechl se pokračoval v hlasité četbě.

„Takovejch let. Je to možný?“ ptal se sám sebe.

Z jemného úsměvu vyrostl úsměv od ucha k uchu.

„No jo, ty pacholku, tys to věděl, jak se mi líběji ženský, tak ses mi tu ukázal,“ kroutil hlavou a vzpomínal na rozsáhlou rekonstrukci

elektroinstalace na Žlebích. V té době dělal odborný dohled a na zámek dojížděl jednou týdně na kontroly. Zápisy v deníku a skutečnost se nesmírně lišily.

„No jo, Jiříku, svoji práci jste si udělali, to se vám nikdy nedalo upřít, ale taky jste proháněli holky,“ usmíval se. „Vždyť ty jsi mi sem psal vzkazy. Každá druhá stránka je o tvých avantýrách,“ dodal tiše.

Zavzpomínal na událost starou několik let. Došel k němu na praxi studentík. Protahoval ho jednotlivými akcemi a na závěr, kdy už od něho chtěl mít klid, dal mu přečíst Stavební deníky.

Netušil důvod, který zabral studenta do hloubavé četby.

„Tak takhle se píše záznam o denní činnosti?“ ptal se provokativně.

„No jasně,“ odpovídal mu a věnoval se jiné práci.

V okamžiku, kdy se s ním student loučil, neodpustil si poznámku: „Taky bych chtěl mít takovouhle pracovní náplň.“

Po několika dnech si na provokativní poznámku vzpomněl a šel zalistovat do deníků. „Tak teď ti rozumím a já jsem zase za vola,“ poznamenal.

Usmíval se a listoval dál.

Je to fajn, Haklíku, žes nám dal práci tady. Polovina zámku je pořád přístupná, a tak je na co se dívat. To víš, konec školního roku. Mladé studentky jsou chtivé nejenom historie zámku.

Pokýval hlavou. *No, to vy jste tam asi řádili.*

Obrátil několik listů a znovu se začel.

Tak nám začaly prázdniny. Je to úžasný, na zámek nastoupilo několik studentek na brigádu. Řeknu ti, Haklíku, je tady úrodný kraj. Jsou to krásné holky... a obzvlášť jedna. Alenka se

jmenuje. Třeba se ti poštěstí potkat ji, až sem přijedeš. Rázem poznáš, že jsem ti psal o ní. Nádherně roslá, tmavý vlasy až na záda a uhrančivý oči, který tě dostanou. A když k tomu přidám provokující poprsí o velikosti... tak akorát do ruky, je to nádhera. Jenom mě mrzí, že jsem je ještě v ruce neměl. Ale nevádí, prázdniny teprve začínají. Půjdu na ni opatrně a myslím, že to nebude trvat nějak dlouho a budu ji mít v posteli. Představ si, že je z Kutný Hory a tady na zámku bydlí a představ si, že ve stejným patře. Haklíku, jestli mi závidíš, to nevím. Ale vypadá to, že máš co závidět.

Odložil sešit a zadíval se z okna. Snažil se vzpomenout si na dobu, kdy jezdil na Žlebský zámek. Vzpomínal na kolektiv lidí, kteří tu pracovali a on kontroloval jejich práci. Jenom útržkovitě si vybavuje několik studentek, stále rozesmátých, ale tu tmavovlasou Alenku asi ne. Kroutil nad tím hlavou a poznamenal: „Kdepak, Jiříku, nemohla bejt tak pěkná, když si ji nevybavím. To tys mě jenom hecoval.“

Po chvilce listování si uvědomil, že na stránky nevidí. Sešeřilo se a déšť stále vypadával z tmavé oblohy.

„Hernajs, to je počasí. Snad se do čtvrtka probere,“ poznamenal a myšlenky ladil směrem k Heleně.

Převaloval se v posteli a v hlavě měl jenom Helenu a čtvrtěční setkání.

Konečně se dočkal vytouženého čtvrtěčního rána. Pečlivě se připravoval na dnešní setkání.

„Vždyť ty jsi jako ženich!“ smál se mu Milan.

„Ale jdi, nestraš. Jedu jenom na rande.“

„Jo, jenom na rande. Navoněnej jako barová děvka. To bude síla, vid’“, neodpustil si Milan.

„Byl bych rád, kdyby to vyšlo,“ přimhouřil oči a pousmál se.

„Tak ať ti to vyjde a v pořádku se vrať,“ poplácával ho po rameni.

„Díky, Milane.“

Nasedl do auta a vyrazil na kýžené setkání s Helenou. Cestou poslouchal rádio a při předpovědi počasí se podíval na oblačnou oblohu a poznamenal: „Asi vám to vyjde a zase bude pršet.“ Odmlčel se a po chvílce dodal: „Ale to nevádí, když budu s Helenkou, můžou padat trakaře.“ Usmíval se a během hodiny parkoval v klidné ulici u nábřeží.

Vracel se do květinářství, kde dlouho vybíral správnou květinu. Nakonec si nechal poradit a spokojeně odcházel k restauraci. Věděl, že Helena pracuje nedaleko a pokud bude mít volno, přijde brzy.

Plný očekávání vytáčel Helenino číslo. Ve chvílce vysvětloval, kde na ni čeká a šťastně se usmíval.

Deset minut se mu zdálo být nekonečných. Obracel se a stále vyhlížel Helenu.

„No konečně,“ zašeptal pro sebe a cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Prohlížel si ji. Náramně jí to slušelo. Úžasný jarní kostým. Sledoval, jak se jí pohupují prsa. Ten pohyb ho nesmírně vzrušoval. Nemohl se dočkat, až se k nim přitiskne, ale z druhé strany si přál, aby k němu přicházela ještě dlouho. Rozhoupaná prsa ho tolik vzrušovala.

„Ahoj Samíčku,“ zdravila s širokým úsměvem.

„Zdravím tě, Helo,“ políbil ji na tvář, podával kytku a doplnil: „Hrozně ti to sluší. Jsem na tebe nějak natěšenej.“

„Tak to je dobře, Samičku,“ usmála se.

Seděli proti sobě a stále si měli o čem povídat.

Priznal si, že jsou chvíle, kdy ji neposlouchá a říká si sám pro sebe, jak je pěkná a stále si nepřestává prohlížet hluboký výstřih, v kterém se při každém nádechu dmou úžasná prsa.

„Tedy, kam se mi to pořád díváš. Ty jsi nějakej nadrženej, vid’.“

„Jo, asi jo. A když tě vidím,“ odmlčel se a v hlavě se mu probudil vzdor. *Jo, jasně, že jsem nadrženej, ale kvákat mi to bez obalu, to jsi nemusela.*

„Tak ty jsi na chatě a pořád sám?“ ptala se a z kabelky vyndavala zvonící mobil. „Ahoj čumáčku. Jakpak se máme?“ rozplývala se.

V tu chvíli měl po náladě.

„To víš, že se na tebe těším, to víš, že si to užijeme. Ale teď mě prosím neruš. Mám důležitý jednání,“ podívala se na něho s lehkým úsměvem.

Nechtělo se mu říkat vůbec nic. Došlo mu, že žárlí, že si něco namaloval a realita je někde jinde.

„Copak? Ty se tváříš, jako by ti sebrali hračky.“

„Jo, asi jo,“ odpovídal popudlivě. „No, hezky jsme si popovídali a teď už tě nesmím zdržovat. Asi na tebe čeká, vid’?“

„No, to jo. To je...“ zamyslela se.

„Šukálek, vid’,“ odpověděl bez servítků a naplno.

„Jo,“ usmála se. „Jako ty, přece.“

„To jsem asi bejval. Ale to už je minulej čas.“

Kývl na obsluhu a zaplatil.

„Měj se moc dobře a ať ti ten sex stále chutná,“ snažil se o úsměv, ale šlo to ztuhla.

„Tobě taky, Samíčku. Uživej si to,“ políbila ho.

Ty mrcho proradná. Trapnou scénu dohrál s úsměvem.

Nasedl do auta, pustil si rádio a slyšel božského Káju zpívat o tom, jaké to je, když milenky pláčou.

„Tak tahle mrcha, ta by nikdy neplakala. Na to vem jed.“

Cesta zpátky mu připadala dlouhá a jednotvárná.

„Jsem to ale starej vůl,“ vynadal si. „Co jinýho jsem taky mohl čekat?“

Odmíchl se, ale hlavou mu šly výčitky k sobě samotnému. Přesvědčoval se, že s Helenou to bude jako dřív. Naštvala ho a urazila. Odušil, že to udělala s radostí.

„Vždyť je pořád stejná, jenom já viděl to rajcovný a nic víc jsem nikdy nevnímal,“ domlouval si.

Jo, Fanouši, konečně jsi prozřel. No skoro jako ten Buddha.

Celou cestu se krmil myšlenkami o ženské proradnosti a dospěl k názoru, že mu bude lépe samotnému, než s takovou kometou, jakou je Helena.

Jo, už jsem na to přišel. Je čtvrtek a u Janíčků v Boru prodávají zabijačku. Vzpomněl si na dobrou tlačenkou u Rybářů.

„Kašlu na vás, baby mizerný. Pořádně se najím a zase bude líp,“ promlouval k sobě a najednou se začal smát. „Ještě byste mě nutily držet nějakou dietu a tu kvůli vám držet nebudu. Takhle se najím podle sebe a bez pichlavejch poznámek.“

Dveře obchodu otevíral s úsměvem, ale zároveň s trochou lačnosti, co všechno koupí. Ani mu nedocházelo, že veškerý nákup je vlastně náplast na ránu, kterou mu ušředřila Helena.

„Tak a ještě mi dejte do toho kelímku čerstvý škvarky. Tolik voní, že si o to říkají,“ rozplýval se.

„A taky, jestli chcete,“ nabízela řeznice Janíčková. „Taky tu máme čerstvou škvarkovou pomazánku.“

„Jo, taky mi ji dejte ten kelímek,“ souhlasně pokývl hlavou a dodal: „Ještě si koupím čerstvej chleba a to bude úžasná bašta.“

Se zalíbením hleděl na zadní sedadla auta, kde trůnila krabice se zabijačkovým zbožím a náramně voněla.

„Tedy, ty škvarky, no to je parfém staříků. To je ta vůně, která jakž takž rajcuje,“ pronesl a hořce se usmál. „Tak to je debakl. Rajc, ale k jídlu.“

Dosedl a pomalu se rozjížděl směrem k svému novému domovu.

V pozdním odpoledni se slunce na chvíli prodralo z tmavých mraků a pozlatilo celé údolí.

„Je tu hezky,“ poznamenal a otočil hlavu k severu. „No to snad ne. To bude pěkná slota,“ zvolal k pomalu se blížícím černým mrakům.

„Je to bláznivý, tohle jaro,“ utrousil a po chvílce hořce dodal: „Ale jenom venku, Fanouši. Bláznivý jaro, to už máš za sebou.“

Při rekapitulaci prošlého dne pohnul koutky úst. „Jo, už se s tím smiř.“